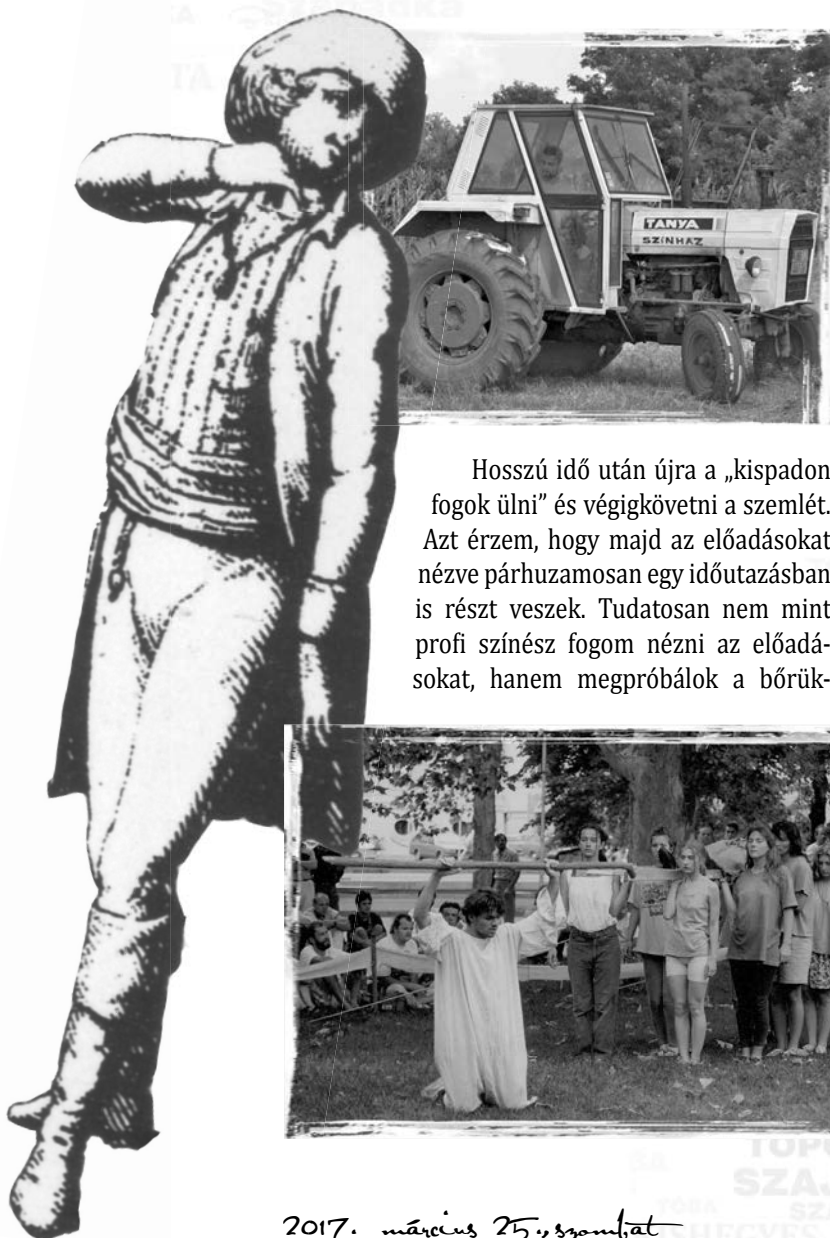

Időutazás

Amatőr színjátszók szemléje... zsűritag... nagyon rég, az évre nem is emlékszem. Valójában az esemény is csak foszlányokban villan vissza. Annyi, hogy félúton jártam, még nem diplomás színész, akinek a vágya az volt, hogy egykoron az legyen, ül és színházat néz, és kritizál, és értékel, hm... Azóta sok év elmúlt. Vajon „profibb” lettem? Öregebb, bölcsőbb, tapasztaltabb... és még sok minden. Egy nagy igazsággal azonban teljes mértékben egyetértek: a színházban 99% a munka és 1% a tehetség, de ha valamelyik hiányzik, akkor nem jön össze. Az árnyok meg biztos, hogy pontosak, de ennek a felismeréséhez is el kell jutni. Tyú, de nagyon bölcseket tudok mondani, közben meg 30 év színházi tapasztalat után is rezgő gatyával állok a függöny mögött bemutatókor. ☺

be bújni. Úgy érezni a színházat, ahogy azt lelkes amatőr színjátszók művelik. Átélni azt, amit mondani akarnak. Majd visszatérni a valóságba, és a saját szakmai tapasztalatomból táplálkozva elmondani a látottakról a véleményem. Talán szigorú és kegyetlen is leszek... De jó szándékkal.

Hosszú idő után újra a „kispadon fogok ülni” és végigkövetni a szemlét. Azt érzem, hogy majd az előadásokat nézve párhuzamosan egy időutazásban is részt veszek. Tudatosan nem mint profi színész fogom nézni az előadásokat, hanem megpróbálok a bőrük-

Az amatőr színjátszást nagyon értékes dolognak tartom. Mindenki ott lapul egy kicsi színész, csak nem mindenkinek van mersze felmenni a deszkákra... Kívülről mindig minden könnyebbnek tűnik. Ez a művészetben is így van. Büszke vagyok azokra az emberekre, akik mernek lépni, legyenek akár profi, akár amatőr színjátszók. Számomra nem lesz győztes színész vagy előadás az ideji szemlén. Számomra mindenki nyertes lesz, aki fel mer menni a deszkákra, hogy elmondjon valamit a nagyrédmű közönségnek. A színház is olyan, mint egy tangó, hát hajrá, táncoljunk közösen mi, nézők és ti, színészek, legyen forró az egész terem!

Magyar Attila (Öcsi)

Merkva Péterre emlékezünk

„A bácsfeketehegyi Soma Színtársulat rendezőjeként vétette fel magát arra a tablóképre, amelyen szellemi feyvertársai is ott vannak, velük együtt évekig azon fáradozott, hogy a műkedvelő mozgalom lángja ne lobbanjon el észrevétlenül, ne gyengüljön a taps a művelődési otthonokban, előadásainak legyen sajátos bájuk, vegye őket körül védőburok, aura – Merkva Péter több helyütt végzett felelősségteljes munkát, színészkedett is, s minden fellépését vizsgaelőadásnak tekintette, egy alkalommal ugyanis azt nyilatkozta: »az utolsó főpróbával a tanítás ugyan véget érhet, de a tanulás nem...» (Barácius Zoltán, Hét Nap, 2009. február 5.)

Elment a mozgalom egyik igaz elkötelezettje

Faragó Árpád megemlékezése Merkva Péterről

Megjelent a Hét Napban (LXV. évfolyam, 42. szám), 2010. október 20-án

Csendesen, mint ahogyan élt is, végleg elköszönt tőlünk Merkva Péter, a vajdasági magyar műkedvelő színjátszás egyik kimagasló alakja.

Merkva Péter az ötvenes évek legelején, az újvidéki József Attila Művelődési Egyesületben ismerkedett meg a színpad világával. Első tanítómestere Hirschler Ferenc volt, majd később Kapmayer Ferenc és Gyapjas János rendező egyengette az útját. Újvidék után a hetvenes években a kishegyesi színjátszóknak igyekezett átadni a székvárosban szerzett tapasztalatait.

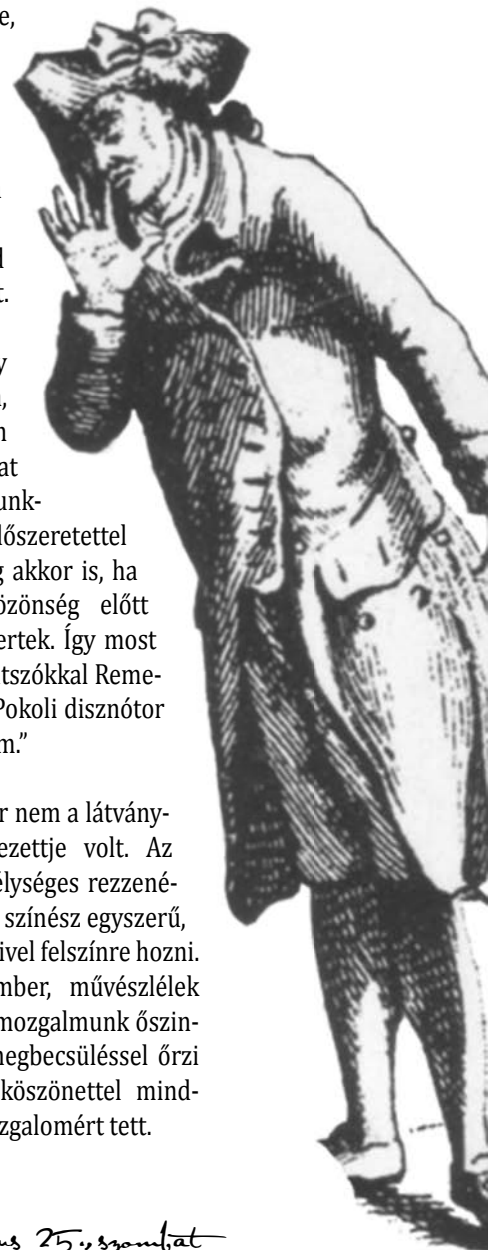
A kilencvenes évektől kezdve, már mint rendező, Bácsfeketehegyen igyekszik megvalósítani a színjátszással kapcsolatos elképzeléseit. Ott, abban az embermelegségű közösségben rá is talál azokra, akiket – éppúgy, mint őt – a színjátszás iránti igényesség, az újszerű láttatás lehetősége kísér fel a színpadra. A Soma társulat igen tehetséges színjátszóiról van szó.

Első, igen figyelemre méltó rendezése Tömörkény István Barlanglakók című színpadi balladájának sikeres színrevitele volt. Ezzel az előadással, amely

Bácskerteszen, a Vajdasági Magyar Amatőr Színjátszók III. Találkozóján elismerést aratott, Merkva Péter nemcsak a színpadi megjelenítés egyszerűségével, hanem a műsorpolitika vonatkozásában is jelezte, hogy a magyar szerzők műveit helyezi előtérbe, és azokat igyekszik majd a továbbiakban is színpadra álmodni. S láttuk remek előadásban Illyés Gyula Tüvétevek című parasztkomédiáját, valamint Remenyik Zsigmond Pokoli disznótor című groteszkjét.

Egy nekem írt levelében így fogalmazott: „Tudom és vallom, hogy minden emberi érzés, öröm és szenvedés, ami a világirodalmat képezi, benne van a mi irodalmunkban is. Ezért nyúlok bátran, előszeretettel a magyar szerzők műveihez még akkor is, ha azok a nagyközönség előtt nem éppen ismertek. Így most a feketicsi színjátszókkal Remenyik Zsigmond Pokoli disznótor c. művét készítem.”

Merkva Péter nem a látvány-színház elkötelezettje volt. Az emberi lélek mélységes rezzenéseit igyekezett a színész egyszerű, kifejező eszközeivel felszínre hozni. Igazi alkotó ember, művészlélek volt. Színjátszó mozgalmunk őszinte tisztelettel, megbecsüléssel őrzi majd emlékét, köszönettel mindazért, amit a mozgalomért tett.

Variációk arra, hogyan lett két színészből két rendező

Variáció 1: Bogárdi Zsolt

Szerencse a szerencsétlenségben... Én így tudnám jellemezni a Mara Amatőr Színházban való idej rendezésemet. De ne ugorjunk ennyire előre, kezdjük a legelején. 2014-ben elkezdtem a VMMI és a VMMSZ szervezésében a *Deszkára fel!* rendezői képzését, tele voltam tudással, tenni akarással. Mikor kezembem

vettem az okleveletem, eldöntöttem, hogy én a Mara tagjaival szeretném elsőnek kipróbálni a frissen megszerzett rendezői tudásom. El is kezdtem ötletelni, mivel is kellene kezdenem. Az nem titok, hogy én musical-rajongó vagyok, ezért – természetesen – rögtön ilyen témában kezdtem el gondolkodni. De mivel egy rendezőnek fel kell mérnie a saját és csapata

tudását, ezért be kellett látnom, hogy a musical nem lenne könnyű falat egy kezdő rendezőnek. A sok gondolkodásnak az lett az eredménye, hogy maradt minden a régiben, tehát, én a színpadon ragadtam, és nem a másik oldalon próbáltam ki magam. Teltek az évek, és tavaly anyagi gondok miatt nem futotta profi rendezőre, így, hogy ne maradjon a csapat darab nélkül, megkértem engem és a feleségemet, hogy rendezzünk. Nagyon gyorsan előszedtem azt a tudást, amit a darabválasztásról tanultam a képzésen, és közösen úgy döntöttünk, hogy egy könnyed komédiát viszünk színre. Felkutattuk az összes nyolcszereplős komédiát. Ki is választottuk a legszimpatikusabbat, a *Paprikáscsirkét*. Igen ám, de időközben egyik ifjabb tagunk jelentkezett, hogy ő is szerepelni szeretne. Mivel a darab nagyon tetszett, nem szerettünk volna megválni tőle, ezért nehéz fába vágtuk a fejszénket: beleírtunk egy kilencedik szereplőt is. A feleségemmel, Bogárdi Vörös Emesével kihívás volt együtt dolgozni, hisz annak ellenére, hogy éjjel-nappal együtt vagyunk, ismerjük egymás gondolatát, a rendezésben mégis különböztünk. Ő inkább magyaráz, én meg inkább megmutatom, előjátsszok. A munkafolyamat alatt sikerült a csoporttagokat jobban kiismerni, úgymond kielemezni, ki mire képes, és az elvadásaimat feléjük ez alapján meghatározni.

A darab vége felé kisebb bonyodalomba ütköztünk: az egyik csoporttagunknak lehetősége nyílt külföldön továbbtanulni. Természetesen mérlegelnünk kellett a lehetőségeinket, majd úgy döntöttünk, hogy Kovács professzor szerepét én is megtanulom, ha Bencsik Richárd nem tud hazautazni a fellépésre, akkor én lépek színre helyette. Kihívás volt ez számomra, hiszen rengeteg energiát elvett tőlem a rendezés, és a szerep két hét alatti begyakorlása sem volt könnyű.

Variáció 2: Bogárdi Vörös Emese

Rendez(ked)ő(nő) lettem. Hirtelesen történt. Igazából észre sem vettem. El sem döntöttem. A sors hozta így. Július vége. A bajsai fellépés után egy kis beszélgetés. El kéne már kezdeni az új darabot. A társulat egyként bólogat. A dolognak egyetlen akadálya van, persze a fránya anyagiakból fakadóan. Nem tudjuk kifizetni a profi szakembert, hogy színpadra állítsa a darabot. Már pedig kell az az új darab. Lesz is, hiszen felvetődik egy ötlet. Ha már Zsolti részt vett a rendezői képzésen, itt a remek alkalom, hogy élesben is kipróbálhassa magát. Rábólint. Támogatom a dolgot, büszkeség tölt el, hogy a zénuram! Augusztus. Eleje, közepe, vége. Színészek vannak, rendező van, darab nincs. Lesz az is! Zsolti ezerrel töltögeti le a darabokat. Vígjáték legyen, egyhangú a csapat döntése. Zsoltival kettesben nézegetjük, olvasgatjuk, tanulmányozgatjuk a vicces irományokat. Néhányon megakad a szemünk. Szűkül a kör. Tizenhárom szám, angol nyelv, vendégeskedés, szolgálokból úriak. Nevetek. Pedig ritkán szoktam. Ezt megfelelő rostának éljük meg, hiszen ha számomra humoros, akkor remélhetőleg másoknak is az lesz. Végiggondoljuk a karaktereket, és a fejünkben már össze is áll a szereposztás. Szeptember eleje. A társulat elé visszük a darabot. Nevetnek ők is. Akarják, hogy ez legyen, és kezdjük is el rögtön. Időközben módosul a létszám. Eggyel több színész játszana a darabban. Megoldjuk. Megoldjuk??? Meg. Bele kell írni. Egy új szereplőt, aki nincs is benne. Eltart. Sokáig. De végül beleírtuk. Lett egy Egonunk. Írás le tudva. Jön a húzás. Szintén eltart. Szintén sokáig. De végül meghúztuk. Lett egy szövegkönyvünk. Október eleje. Első próba. Zsolti kérdezi, hogy megyek-e vele az első próbára. Mentem. És a többi harminckilencre is. Így lettem rendezőnéből rendező.

Bácsfeketehegy rövid története

Kórizs József szövege alapján

Feketeegyház települést 1465-ben említik először oklevélben – ekkor még a Marótiak birtokaként. Később Mátyás király eladományozza Belmosevics Miklósnak. A falu a mohácsi vész után (1526) tovább él. A Krivaja patak mentén a Telecskai fennsík déli nyúlványain, Bácska középső részén. 1580-ban és 1590-ben 28 adózó házzal kerül említésre, de már nem eredeti nevén, hanem Feketehegy név alatt.

Később lakosságcsere kerül sor és 1652-ben a falu neve a török defterekben Feketics néven jelenik meg. Ugyanis a törökök állandó zaklatása miatt a szerbek kénytelenek északabbra költözni családtagjaikkal, így a falu etnikai összetétele is megváltozik.

A mai Vajdaság betelepítése 1720-ban kezdődött, gróf Grassalkovics Antal kezdeményezésére, de nem sok sikerrel. Azután Mária Terézia királynő szorgalmazta a betelepítést, udvarhű Rajna-vidéki németekkel. II. József trónra lépésével megindul Bácska és Bánát betelepítése. Bácsfeketehegy lakosságát – akiket a kunok kései leszármazottainak tartanak – a mai Magyarországról, a Nagykunság területéről telepítették, református magyarokkal.

Az új telepések Feketity pusztára költöztek 1785-ben a magyarországi Kunhegyesről és részben Tiszaburáról. Mintegy 211 család (963 fő) az újonnan létesített falut Feketehegynek nevezte el. Házaikat saját maguk építették fel. Földet anyagi helyzetük (jóságai száma) és munkabírásuk (családszámok nagysága) szerint kapták.

A telepések mindjárt megszervezték az iskola működését és a református templomuk építését. Első papjukat még Kunhegyesről hozták magukkal, aki az anyakönyvet kezdte vezetni, mi szerint az első gyermek születése Feketehegyen 1785. május 29-én történt.

Az 1820-as évektől németek települtek a faluba, akik később a lakosság számának egyharmadát tették ki. Az 1848–49-es magyar forradalom és szabadságharc tragikusan érintették Feketehegy lakosságát. 1849 januárjában, 23-án történt a Mária-napi szabadlás. Tartva a szenttamási szerbek megtorlásától, menekülni voltak kénytelenek a falubeliek,

főleg Kiskunhalasra. Az osztrákhú németek a faluban maradtak... A falu lakosságának visszatérésére csak hónapok múlva került sor. Házaikat, gabona-vermeiket kifosztva, felgyújtva találták. Ezután került sor a keserves újrakezdésre!

Az első világháború befejeztével az országhatárok megváltoztak. 1920-ban a falutól kb. 4 kilométerre, a Tománovity-féle birtokon egy kis falu létesült, Novo Selo néven. Lakosai a szerb önkéntesek családjai voltak. A kis falu az idők folyamán az infrastruktúra hiányában elsorvadt, lakosai beköltöztek immár Feketicsre, ahol a második világháború után gyökeres változások történtek. A német ajkú lakosságot teljesen kitelepítették, a zsidóság pedig eltűnt a faluból. A kitelepítettek házaiba új telepések/kolonisták érkeztek, főleg a Kotori-öböl környékéről (196 család). A kolonizáció végéig 352 család érkezett 1751 fővel. Falunkban újból vegyes összetételű lakosság alakult ki.

A társadalmi és politikai változások itt is megtörténtek: a kollektivizáció és az államosítás. Megalakultak a termelő parasztszövetkezetek, melyek későbbi egyesülései után a Mezőgazdasági Birtok neve alatt szerepeltek (a mezőgazdasági termékek felvásárlásával foglalkozó Földműves Szövetkezet mellett). Az egykori szerény cipész (suszter) szövetkezetből nőtt ki a tekintélyes elismerést érdemlő *Antilop cipőgyár*. A falu kereskedelme is szövetkezeti alapon létesült, majd a községi szintű (Kishegyessel és Szikiccsel) *Krivaja* vállalattá fejlődött. Ma ezek a létesítmények zömmel a privatizáció folyamata révén magánkézbe kerültek. Felépült az új modern iskola és mellette a sportcsarnok, mely lehetőséget nyújtott a sportélet fejlődésének. A Művelődési Egyesület állandó jelleggel nagyon sok fiatalot mozgósít. A megújult könyvtár és a kultúrotthon mindannyiunk szívesen látogatott helye lett. A civil szervezetek munkája is egyre jelentősebb lett falunk életében. Az évente megrendezett bácsfeketehegyi falu- és meggynapok, valamint a szüreti napok látványossága színesebbé teszik falunk arculatát.

Nagy fába vágták a fejszéjüket

A bácsfeketehegyi Nikola Đurković Általános Iskola Nevenincs színjátszó csoportjának zsűrizése

A pénteki napot a bácsfeketehegyi általános iskola színjátszó csoportja nyitotta, akik versenyen kívül mutatkoztak be a szemlén. A csapat az Általános Iskolások Művészeti Vetélkedőjére és a Bácsfeketehegyi Gyermekszínház Műhelytalálkozóra készül. Ezekhez a versenyekhez várják a zsűri jó tanácsait. **Pál Ilona** magyartanár nő elmondta azt is, hogy ma volt alkalmuk először színpadon próbálni, eddig csak tanteremben dolgozhattak. Az előadás színjátszói 5-8. osztályos tanulók. A darabválasztásról elárulta, hogy ez az első igazi dráma, melyet színpadra vittek. Nagy munka volt már csak a szöveg meghúzása is, hiszen a több mint hetven oldalt kellett 20 percre rövidíteni.

A szöveget pedig nem lehet elég korán odaadni a gyerekeknek, hogy megtanulják. Fellépés előtt egy héttel sikerül általában teljesen elsajátítani a szöveget, így a mozgás kigyakorlására már nem jut annyi idő.

Az értékelést **Táborosi Margareta** kezdte:

Az eredeti Shakespeare-szövegben nem Prospera, hanem Prospero van, a királyból királynő lett ebben az előadásban, amit jó megoldásnak tartott. A technikai dolgokból a következők tűntek fel Marónak:

- A színpadi beszéd: szépen és tisztán beszéltek a gyerekek, nagyon jó, hogy a teret be tudták beszélni, egyedül talán a hangerőn lehetne erősíteni. Ha nagy zsvajban a beszédpartnerünk mögöttünk áll, akkor nem feltétlenül kell mindig hátra- és ránézve beszélnünk. A színpadon szabad úgy is beszélni, ha nem nézünk a partnerre. A hang erősebb lesz, ha előre, a közönség felé beszélünk.

- A darab formája: Ilona előző rendezései nem a hagyományos formákat követő előadások voltak. Az ideai választás ezekhez képest hagyományosnak mondható. Az előző, nem hagyományos forma Ilona sajátja, az a lenyűgözőbb, a megkapóbb, mert nagyszerű módon tudta irányítani, mozgatni a gyerekeket, s ezt nem kellene elhagyni. Az eddi-

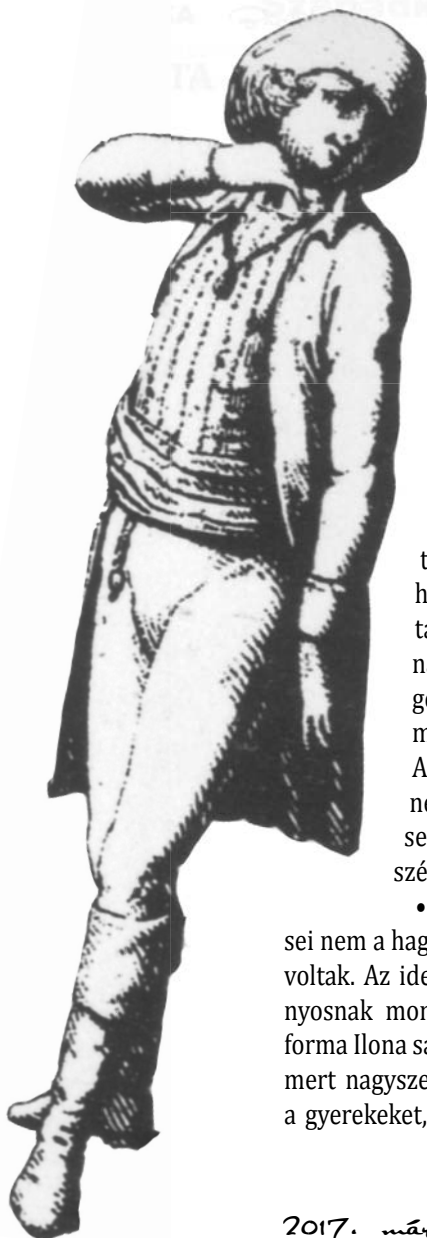
gi formák áthidalnák azokat a problémákat, amelyek felmerültek ennek az előadásnak a kapcsán, mint például, hogy nem történtek meg a szituációk. Ha mozgásban megmarad a szituáció, akkor ahhoz könnyebb hozzáformálni a szöveget. Maró tanácsa tehát: a tanárnői önzonosság maradjon meg.

- A mai kor beemelése: nagyon jó, hogy megjelent a Cola, hiszen testhezállóbb egy túlpörgött, mint egy részeg embert játszania egy gyereknek. Ahogyan az is előnyös, hogy a többség a saját ruhájában van. Itt viszont meg kell jegyezni, hogy még jobb lenne, ha mindenki abban lenne. Nem hiányzik a maszat, a köpeny, mely a Calibánt játszó **Tokics Dóra** jelmeze volt, mert inkább tantermi hangulata van az előadásnak. Másként is jelezni lehet Calibán belső csúnyaságát: vagy torzított testtartással, vagy takarjuk el az arcát, vagy csináljunk valamit a hajával – elég megmutatni azt, hogy a szereplő hogyan érzi magát csúnyának a színpadon.

- Kellék: jó, ha a tantermi környezethez hozzáadunk egy idegen elemet, ilyenformán a fa, mint természetes elem úgy a varázsbotnál, mint a tűzifánál jó megoldás volt.

- Ének, hanghatások: az Arielt alakító **Török Emese** nagyon szépen énekelt az előadásban, jó lett volna többször hallani a hangját. Viszont, amikor vihar van vagy kiszól, nem feltétlenül kell minden alkalommal beküldeni a színpadra. A hanghatások viszont nagyon jók. A triangulum, a kereplő és a fanyelű bádoglep nagy pluszt nyújt. Ezeket is többet lehetne használni.

- Akció-reakció, a szituációk: minden jelenetben kell, hogy legyen akció és reakció is, a kettő mindig együtt jár, mert így születik meg a szituáció, a jelenet. Ha elmondjuk valakinek, hogy szeretjük, akkor arra kell, hogy legyen valami reakció is, nem elég,

hogy kifutunk a kulisszák mögé. Vagy ha meghúzzuk valakinek a haját, akkor arra biztos jön valami reakció, arról nem beszélve, hogy rögtön felmerül a kérdés, hogy miért tettük... Az előadásban így sokszor nem teremődnek meg, nem rajzolódnak ki a szituációk. Talán ezért is hiányzik annyira az a forma, ami Ilonára jellemző.

• Szövegmondás: attól, hogy ezt a darabot Shakespeare írta, attól a szöveget még magunkévá kell tenni. A saját értelmezésünkkel kell kimondanunk a mondatokat, mert akkor és ettől lesznek hitelesek. Prospera (**Bede Anett**) szépen mondta a végén a szöveget. Érthető volt, természetes. Ez az, ami hiányzott a párbeszédéből. Bele kell élni magunkat a szövegbe.

„Mindannyian, akik most itt vagytok, később hasznát fogjátok venni a színjátszásnak: megtanultok csapatban dolgozni, megtanultok színpadon létezni, mert bármilyen foglalkozást választatok, meg kell tudni majd szólalni, el kell tudni mondani a gondolataitokat.”

Kovács Frigyes vette át a szót Margaréta után kiemelve azt, hogy egy régebbi leírásban az áll a Nevenincsről, hogy szeretnek nevetni, bolondozni, soha se szeretnének megkomolyodni. Ebben a darabban mégis ez történt, hiszen egy valódi drámát játszottak, nem is akármilyet, hanem Shakespeare-t.

A dramatizáció sikeres volt, de egy kicsit a szövegfelmondás szintjén maradt az előadás. Nem játszottak szituációkat.

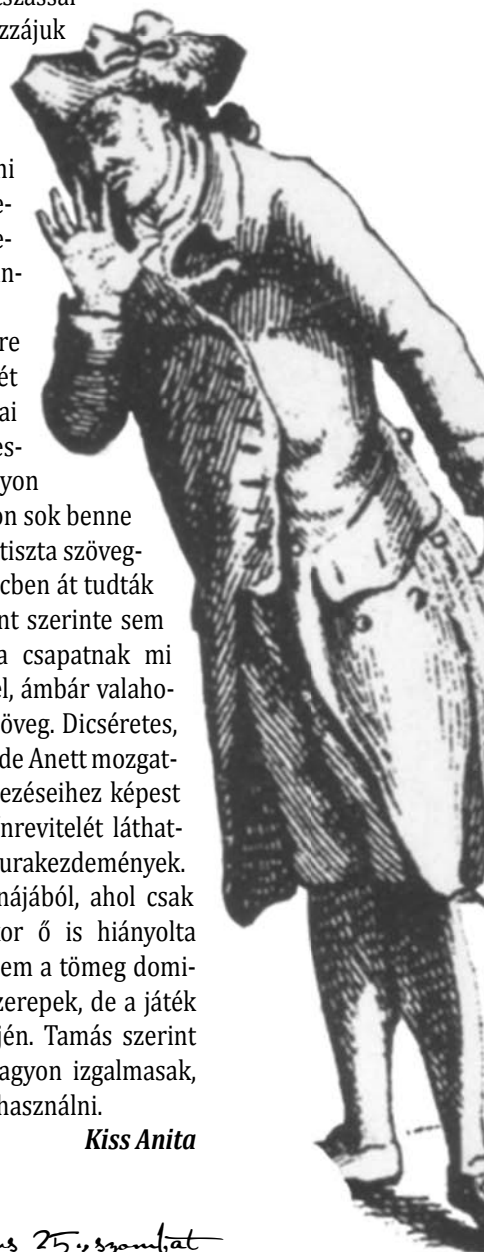
Talán az lenne a megoldás erre, ha lebontanák az előadást, megnéznék, hogy milyen szituációk és helyzetek vannak benne, majd azt játékkal, saját szöveggel, saját emlékezetből, saját indulatokkal, mondatainkkal újra összeraknák, játszanák el. Az a baj, hogy ennek így egységes ünnepi hangulata van. Az az érzésünk, hogy a tanárnő is túlságosan tiszteli Shakespeare-t. Úgy kell a sajátunkká tenni valamit, hogy a saját élményeink látszódnak benne. Élethelyzetet kellett volna létrehozni a drámapedagógia módszerével. El kell felejteni a szöve-

get, el kell játszani a szituációkat, s utána kell kitárlálni a szöveget.

Magyar Attila (Öcsi) Frigyes egyik fontos meglátását tovább víve beszélt arról, hogy szét kell bontani magát a drámát: elemezni kell a szituációkat, ki kivel miért beszél, s ennek felfejtése nyomán a színpadon elhangzó mondatok őszintévé, hitelessé tudnak válni. A mondandóját azzal folytatta, hogy imádja, ha gyerekeket lát a színpadon, de ez a szövegválasztás a gyerekek szempontjából nem volt most szerencsés. Nagyon jó dolog, hogy színházzal foglalkoznak. „*En tízévesen kerültem színpadra, és ehol e, sikerült 47 évesnek lennem, s még túléltem ezt az egész színház-zasdit. Ez egy fantasztikus világ, de egy másik anyaggal kellene foglalkozni a gyerkőcökkel.*” A jövőre való tekintettel a következő tanácsokat adta: színházat kell csinálni, de a korosztályhoz képest fogyaszthatóbb szöveggel kell foglalkozni. A felnőtt, hivatásos színészek is nehéz Shakespeare-rel foglalkozni. Ha vannak gyerekek, akik színjátszással szeretnek foglalkozni, akkor hozzájuk illő, közelebb álló szöveget kell választani, hiszen azáltal sokkal jobb eredményeket fognak elérni, és gyorsabban fognak eljutni arra a szintre, amikor majd fel lehet dolgozni Shakespeare szövegeit. Most a rúd elé szaladtak, ugyanakkor csodálja ezt a bátorságot.

A zsűri és a tanárnő kérésére a művészeti bizottság véleményét **Oláh Tamás** dramaturg meglátásai követték. Tamás elmondta, Shakespeare eme utolsó művének nagyon komoly dramaturgiája van, nagyon sok benne a párhuzamos szál. Ilona nagyon tiszta szöveg-hűzést vitt véghez, hiszen 20 percben át tudták adni a szöveg lényegét. Az viszont szerinte sem derült ki egyértelműen, hogy a csapatnak mi a kapcsolódási pontja a szöveggel, ámbár valahogyan mégis a sajátjukká vált a szöveg. Dicséretes, ahogyan Prospera szerepében Bede Anett mozgatta a szálakat. Ilona korábbi rendezéseire képest most egy dramatikus szöveg színrevitelét láthatuk, voltak figurák, legalábbis figurakezdemények. A tanárnő kilépett a komfortzónájából, ahol csak a tömeget mozgatta. Ugyanakkor ő is hiányolta a helyzeteket. Előrelépés, hogy nem a tömeg dominál, hanem látszanak az egyes szerepek, de a játék mégis megmarad a tömeg szintjén. Tamás szerint a hangdramaturgia, a zörejek nagyon izgalmasak, lehetne őket még fokozottabban használni.

Kiss Anita

Tempó a szívben és a színpadon

A nagybecskereki Madách Amatőr Színház zsűrizése

Családias hangulatban telt a Madách Amatőr Színház kamaraelőadásának zsűrizése annak ellenére is, hogy a kétszereplős játék értékelésére nagyon sokan voltak kíváncsiak. **Lódi Andi** köszöntötte a veterán társulatot, majd előszavában a díszlet igényességéről, ízlésességéről beszélt, mely már hosszú ideje védjegye a nagybecskerekiek produkcióinak.

Az Eric Larssent megformáló **Jenovay Lajos** bevezetőképpen elmondta, hogy a *Talányos variációk* (Variations Énigmatiques) című dráma szerzője **Éric-Emmanuel Schmitt**, Brüsszelben élő belga-francia alkotó. Kiderült, hogy a szöveget az előadás rendezője, **Lilijana Ivanović** ajánlotta a csapatnak, s azt szerb nyelvről Lajos ültette át magyar nyelvre, akinek nem ez az első drámafordítása, hiszen a Madách rendszeresen feliratozza előadásait, és gyakran mesés, hogy a szövegek nem állnak rendelkezésükre mindkét nyelven. Hangsúlyozta, hogy az előadás kistermi produkcióként készült a nagybecskereki Toša Jovanović Népszínház kamaraszínpadára.

A zsűritagok közül először **Kovács Frigyes** ragadta magához a szót. „Ez egy társalgási dráma – kezdte –, az egyik legnehezebb műfaj. Ketten vannak a színpadon és beszélgetnek. (...) Eszméletlen nagy vállalkozás, de becsülettel helyt álltatok.” Megjegyezte még, hogy két rendkívül erős egyéniséget látott a színpadon, s afelől érdeklődött, hogy a páros mióta foglalkozik színjátszással.

A Nobel-díjas író, Abel Znorkó alakító **Balázs György** elárulta, hogy 1976-ban, Muzslyán kezdett el amatőr színjátszással foglalkozni, és a nősülését követő néhány éves szünet után 2000-től kezdve játszik folyamatosan a Madách együttesében.

Frigyes a továbbiakban néhány dikcióval kapcsolatos problémára hívta fel a figyelmet, és egyúttal a fordítás nyelvi egyenetlenségeiről is beszélt, de hangsúlyozta, hogy valóban lenyűgöző vállalkozásról beszélhetünk. A szereplők megjegyezték, hogy sok esetben az apró nyelvbtlások, szöveghibák mi-

att tűnhetett pontatlannak a magyarítás. A zsűri szabadkai tagja ezután átengedte a szót **Táborosi Margarétának** egy mondat erejéig, de a rendező-koreográfus nagy lélegzetet vett, és az elejéről kezdte mondandóját:

„Nagyon ízléses, ahogy a díszletet és a jelmezt megkomponáltátok, figyeltetek a részletekre.” Felhívta rá a figyelmet, hogy a díszletfalon egy macskát ábrázoló festmény lóg, az előadás egy pontján pedig megtudjuk, hogy Abel Znorko nagyon szereti a macskákat. Hasonlóan találó részlet az egyedül élő író leharcolt tornacipője, mely feltűnő és jelentésszerű kontrasztban van ruházatával. Kiemelte továbbá, hogy nagyon izgalmasak a dráma fordulatai, és ő is dicséretesnek nevezte, hogy a társulat bevállalta a fordítást, mely valóban tisztességesen sikerült.

Maró azzal folytatta, hogy a háttérzene szinte észrevétlen beúsztatását eleinte nagyon jó ötletnek találta, de utána felismerte a zenehasználat visszatérő mintázatát, azaz, hogy a zene a nagymonológok alatt jelenik meg, és innentől már unalmassá, kiszámíthatóvá vált. Hasonló kontextusban említette az első whiskey-zés pontosságát és ritmusát. Elmondása szerint e jelenetet szemlélve érezte először a játék során, hogy két igazi férfi beszélget a színen. Azonban, amikor a visszatérő poharazások során kiismerte azok kódjait, elveszett a figyelme. Megjegyezte még, hogy az előadás hangkulisszái, a beszűrődő külső hangok nagyon jó atmoszférát teremtettek, de esetükben is óva intett az ismétlésektől.

Azzal folytatta, hogy a szöveg szintjén megjelenő párbeszédet még kiélezettebbé lehetne tenni. Az „Egy utolsó kérdésem lenne!” kezdetű jelenetnek például sokkal megalapozottabbnak és feszültebbnek kellene lennie, hiszen itt fordul a kocka, s kezd el dominálni Eric Larssen Abel Znorko felett.

Ezen a ponton hangzott el az a találó tételmondat, amely miatt Frigyes korábban átengedte a szót Marónak: „Az egyenletes tempó a szívnek jó, az életben és a színpadon nem.” Amikor a monumentális monológokat és a be-beúszó zenéket már megszoktuk, akkor kellene a tempóval foglalkoznunk. Érződik a játszókon a tapasztaltság, de a karakterek lehetnének szélsőségesebbek, és ezt csak tempó-váltásokkal lehet érzékeltetni. A nekifeszülés pilla-

natai Maró szerint helyén voltak az előadásban, de az elérzékenyülés pillanatainak még finomabbnak kellene lenniük.

Frigyes ennek kapcsán megjegyezte, hogy a ritmus sokáig ugyanúgy zakatolt az előadásban, ugyanazok a gesztusok jöttek. Felhívta rá a figyelmet, hogy a színésznek váltásokban, fordulópontokban kell gondolkodnia. Annál jobb egy szerep, minél több fordulóponton megy keresztül a történet során. Frigyes szerint az első igazán jól megvalósított fordulópont az előadás egyik csattanója után következett be. Gyuri nagyon ügyesen játszott a válaszreakcióit, de e váltást követően már nem lett volna szabad visszatérnie a korábbi gesztusoknak, hiszen csak ezek nélkül válhat valódivá a változás.

Abel Znorko szerepével kapcsolatban Frigyes még kihangsúlyozta, hogy egy hosszú ideje egyedül élő embernek szerinte nincs ilyen határozott hangja, nem kommunikál ennyire aktívan. Viszont a Madách előadásában túl olajozottan működik a beszélgetés az első perctől fogva. A méregetés, egymás „szaglásása” hiányzik a darab elejéről, a nonverbális kapcsolat a két figura között. „Azt kellene átgondolni – ajánlotta Frigyes –, hogy milyen lesz egy ember, ha egy évtizede egyedül van.”

Bevallotta azt is, hogy Lajosról sokáig azt hitte, hogy nyomozót alakít, mert iszonyatosan arrogáns volt az első pillanattól kezdve, pedig véleménye szerint érdemesebb lett volna később, fokozatosan kifejleszteni a támadásait. „Vigyázzatok arra, hogy legyen titkok, mert az az ember, akinek nincs titka, érdektelen a színpadon. Nem kell eljátszani a szándékot, hanem lapítani kell, és lassan adagolni. Ez a néző ébrentartásának az egyik kulcsa. Veszélyforrás és titok kell!” – részletezte a Jászai-díjas színész, majd hozzátette: „Ez egy derekas férfimunka volt!”

Magyar Attila felvezetéképpen a *Kovácsok* című előadást idézte fel, mely a Találkozó jutalom-előadásaként lesz látható egy hét múlva. Elmondása sze-

rint abban is sok szöveget kellett memorizálniuk, de legalább négyen osztoznak rajta. A *Talányos variációk* szereplőinek feladata még az övéknél is embertelenebb volt. Ennyi szöveget ilyen koncentrációval játszani nagyon komoly teljesítmény.

Elemzését azzal kezdte, hogy megdicsérte a díszletet, mely letisztultságának hála kiemelte a színészek játékát. Ő is kihangsúlyozta, hogy két emberre már száz perc után rá lehet unni, ha nincs pulzálás a színpadon. Megjegyezte, hogy bár nagyon nehéz menni a szöveggel, de van egy struktúrája, mely hasonlít egy számítógépes játékhoz. Itt is fokozatosan kell felfelé lépni az egyre nehezebb szintek felé. E fokozás elengedhetetlen ahhoz, hogy szurkolni tudjunk a szereplőknek, hogy kíváncsiak maradjunk, pláne így, hogy csak két ember játszik. Ilyenkor nincs mese, egymást kell kihúzni a bajból.

Öcsi felhívta még a figyelmet a kisebb hangsúlyhibákra, melyek megütötték a fülét, de leszögezte, hogy ez csak apróság, ettől még zseniális az előadás.

Néhány szóban a fénydramaturgiáról is beszélt. A produkciót egy sakkjátszmához hasonlította, de felhívta rá a figyelmet, hogy ennek a feszültségét a világítás is érzékeltetni tudja. Esetünkben azonban csak fel lett kapcsolva a villany, majd nyolcvan perccel később sötét lett, pedig ezzel is lehetett volna játszani. Akár még színezní is lehetne fényekkel az egyes jeleneteket, mert az talán tovább gazdagítaná őket.

„Büszke vagyok rátok. Feltettétek a lécet. Remélem én is el tudom mondani a szövegemet a Találkozó végén.” – zárta gondolatait Öcsi, majd viccesen hozzátette: „Gratulálni szeretnék nektek. Ti ketten vittétek az előadást!”

Oláh Tamás

Ma a Találkozó színpadán

A kezdők, a régiek és a sokdíjasok

A színház megfertőzi az embert. Ha valaki betekintést nyer a legmélyebb rétegeibe és azonosulni tud vele, az hosszú évekre a rabjává válik. Gyakran élete végéig. Bár a kishegyesiek még csak két éve alakultak, a célkitűzéseik hatá-

rozottak - reméljük, nekik is életre szóló barátság kezdődött el 2015-ben. Az újvidéki csoport tavaly ünnepelte 20 éves fennállását, a Mara 15 éve mutatta be első előadását. Mindkét csapat számos megmérettetésen és előadáson van túl.

**MÁRCIUS 25., SZOMBAT, 14.00 ÓRA,
SZÍNHÁZTEREM**

Petőfi Sándor Művelődési Egyesület, Kishegyesi Színjátszó Műhely, Kishegyes

A Kishegyesi Színjátszó Műhely 2015-ben alakult, azóta rendszeresen részt vesznek a helyi rendezvényeken (falunap, karácsonyi műsor, Anna-napok). A társulat ez idáig két színházi bemutatót tudhat maga mögött. Célja a közönség színházra és művészetekre nevelése, valamint a közösségépítés.

A Kishegyesi Színjátszó Műhely bemutatja:

Csokonai Vitéz Mihály:
Karnyóné Show (55')

Szereplők:

Karnyóné - Hodik Annabella
Lipitlotty - Kőműves Csaba Bence
Tiptopp - Németh Nikolett
Samuka - Fodor Gábor
Boris - Pataki Sarolta
Lázár - Varga Erna
Karnyó - Tumbász Kincső

Rendezte: Molnár Róbert
Technikai munkatárs:
Utasi Szabolcs

**MÁRCIUS 25., SZOMBAT, 17.00 ÓRA,
SZÍNHÁZTEREM**

Színes Szilánkok Diákszínpad, Újvidék

Színészek és pedagógusok ötlete volt az újvidéki és Újvidék környéki magyar fiatalokat hasznos időtöltéssel a színház falai közötti alkotómunkára ösztönözni. Így alakult meg 1996. március 1-jén a Színes Szilánkok Diákszínpad, azóta folyamatosan foglalkoznak a felnövő generációkkal. Munkájuk lényege az anyanyelvápolás, a szárnybontogatás különböző művészeti (színművészet, zeneművészet, táncművészet stb.) ágazatokban. Nem utolsósorban művészszerető és művészetértő emberek nevelése is a célkitűzéseik közé tartozik. A felnövő generációk kultúrigényességének és hozzáértésének a megalapozása is a dolguk. Az elmúlt húsz évben kb. 300 gyerek, fiatal járta végig velük ezt az utat, és mostanáig már nemcsak újvidéki tagjaik vannak, hanem pirosi, tiszakálmánfalvi, temerini, szenttamási, sőt óbceci, doroszlói fiatalokkal is bővült a csapatuk. Három csoportban (ovisok és alsósok, felsősök, középiskolások és egyetemisták) dolgoznak a korcsoportoknak megfelelő ütemben, de jubileumi produkcióikban a csoportok közösen dolgoznak egy-egy nagyobb előadáson. Jelen pillanatban 47 tagja van a Diákszínpadnak, és főként a profi színművészeknek, zenészeknek köszönhetően magas szintű színpadi képzésben vesznek részt.

A társulat eddigi díjai:

2003 - Bambach Róbert-díjjal térhetett haza a társulat a legjobb alternatív/új formákat kereső előadásért.

2013 - a Bambach Róbert-díjat az újvidéki Színes Szilánkok Diákszínpad kapta a Végletek című előadásért. A mozgásszínházi produkció rendezői: Csáki Beáta, Léphaft Ágnes és Tóth Laura.

2017. március 25., szombat

Az újvidéki Színes Szilánkok Diákszínpad bemutatja:

Csoportkép (természetes fényben) (80')

Fekete Ádám: *Csoportkép oroszlán nélkül* (természetes fényben) című drámája alapján

Képek üvegbe zárt hajókról és magányos emberekről villanykörtével, hangszóróval, papírkeszával, telefontal és zenével, ami szól, ha kell, ha nem

Szereplők:

A szereplők felsorolása véletlenszerű, itt nincs fő- és mellékszereplő. Ebben a darabban mindenkinek ugyanannyira nem jön össze.

Ana – Csáki Beáta

Zsófi – Horvát Rebeka

Szabolcs – Csíkós Dániel

Emőke – Nikolić McConnell-Duff Petra

Judit – Jankovics Bocskovity Éva

Rozi – Horvát Sára

Botond – Dévai Tibor

Emese – Göncz Ágnes

Barbara – Subašić Dunja

Dóra – Huszka Zita

Kata – Ristić Anita

Gyerekek – Lahos Anna, Lahos Melody,
Bujdosó Enikő

Rendezte: Crnkovity Gabriella

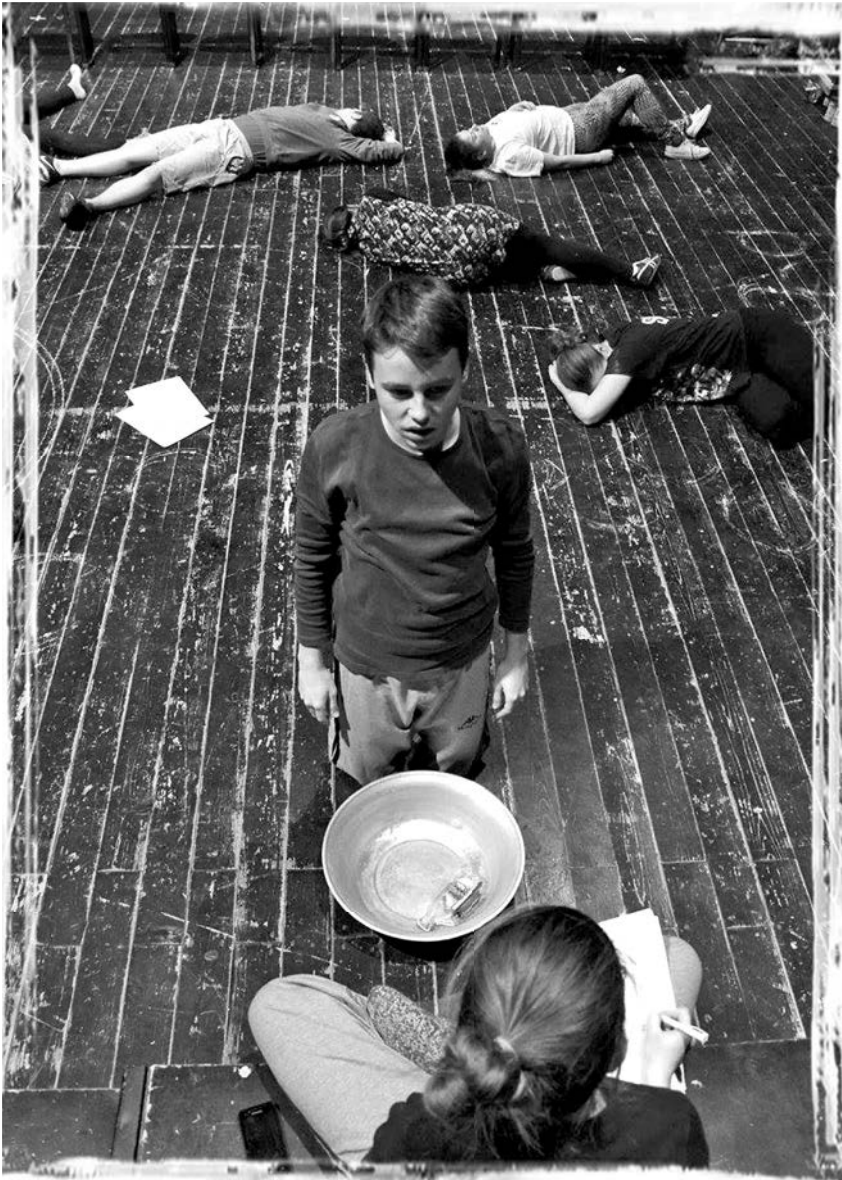
Rendezőasszisztens és annál több: Léphaft
Ágnes

Zenei munkatárs: László Judit

Színpadmester: Rápóti Attila

Fénymester: Majoros Róbert

Hangtechnikus: Bíró Tibor

**MÁRCIUS 25.,
SZOMBAT, 20.00 ÓRA,
SZÍNHÁZTEREM
Mara Amatőr Színház,
Topolya**

A Mara első bemutatója 2002. június 5-én volt. Molière a *Kényeskedők* című darabját mutatták be Urban András rendezésében. Azóta folyamatosan – tehát nem kampányszerűen – működik a társulat, ami azt jelenti, hogy évente egy-két előadást visznek színre. Rendszeresen részt vesznek a Vajdasági Magyar Amatőr Színjátszók Talál-

kozóján és anyaországi fesztiválokon is. Délvidék-szerzte tájolnak. Szeretnék a fennállásunk tizenötödik évfordulóját méltóképen megünnepelni.

A társulat eddigi díjai:

2004 – Robert Thomas *Hét nő* című bűnügyi játéknak hagyományos színreviteléért, melyet Mess Attila rendezett, Garai Béla-díjban részesítette a zsűri a topolyaiakat.

2006 – Tersánszky Józsi Jenő *Kakukk Marci* című előadásban nyújtott alakításáért Vojtér Ilonka érdemelte ki a legjobb női mellékszereplő díját.

2007 – Dušan Kovačević *Tiszteletkör* című előadása Bambach Róbert-díjban részesült, ezen felül a legjobb női mellékszereplő díját Vida Henrietta kapta.

2008 – Újjászületés (Kiss József *Kincskeresők* című műve alapján) című előadásban a legszebb színpadi beszéd díját Petrás Gizella érdemelte ki Márta szerepéért.

2009 – Luigi Pirandello *Az ember, az állat és az erény* című előadásáért közönségdíjat érdemelt ki a csapat.

2010 – Háy János *A Senák* című előadásáért Bambach Róbert-díjat nyert el. Rendező: Kálló Béla és Hajvert Ákos.

2011 – Molnár Ferenc *Liliom* című előadásáért Pataki-díjat nyert el a Mara Amatőr Színház. Ugyanezen évben a legjobb női mellékszereplő díját Vörös

Emese vihette haza Mari szerepéért. Rendező: Szloboda Tibor.

2012 – Molière *A fősvény* című előadásáért Pataki-díjban részesült, a legjobb férfi főszereplő díját Bogárdi Zsolt kapta Fecske megformálásáért, a legjobb női mellékszereplő díját pedig Szabó Erika vehette át Fruzsina megformálásáért. Rendező: Szloboda Tibor.

2015 – Pataki László-díj Tasnádi István *Finito, avagy a magyar zombi* című előadásáért, amelyet Körmöci Petronella rendezett.

A topolyai Mara Amatőr Színház bemutatja:

Szántó Armand – Szécsén Mihály: *Paprikácskirke* (75')

vígjáték

Szereplők:

Gusztai – Benedek Miklós

Julis – Szabó Erika

Forgács – Sörfőző Károly

Helén – Petrás Gizella

Kenedi – Világos Róbert

Lilien – Turuc Roxána

Mama – Bata Rozália

Kovács – Bencsik Richard, Bogárdi Zsolt

Egon – Bencsik Bertalan

Rendezte: Bogárdi Zsolt, Bogárdi Vörös Emese

Technikai munkatárs: ifj. Turuc Andor

Stylist: Ejzler Evila

Díszlet: Petrás Zoltán

Plakátterv: Sörfőző Kornél

2017. március 25., szombat

Repertoár-böngésző

A kishegyesi Petőfi Sándor Művelődési Egyesület Kishegyesi Színháza Műhelyének színpadra vitt darabjairól

A kishegyesen több mint fél évszázada működő Petőfi Sándor Művelődési Egyesület színháza csoportja először s mindaddig utoljára 2003-ban járt a Találkozón. A **Garay Béla** által színpadra adaptált Beecher Stowe-regényt, a *Tamás bátya kunyhóját* mutatták be **Spasojević Magdolna** rendezésében. Az akkori együttes időközben felbomlott, de egy több mint tíz éves szünet után az egyesület megújult és megfiatalodott együttese 2014-ben újra munkához látott a faluban már néhány éve tevékenykedő

színművész, **Molnár Róbert** vezetésével. Első előadásuk a 2015 áprilisában bemutatott *Csongor és Tünde* volt, melyben a helyi Ady Endre Kísérleti Általános Iskola diákjai léptek színpadra. Ezt követően 2016 júniusában mutatták be az idei találkozón is látható *Karnyóné Show-t*, melyben középiskolások bújnak **Csonkai Vitéz Mihály** újragondolt figuráinak bőrébe. A XVIII. és XIX. századi magyar irodalom veretes szövegei iránti érdeklődés esetükben harsány, kísérletező formavilággal párosul. Úgy tűnik, a társulat megkapó hévvel, fiatalos lendülettel szeretne vallani a klasszikusokon keresztül a jelen őket, fiatalokat érintő problémáiról.

Az újvidéki Színes Szilánkok Diákszínház színpadra vitt darabjairól

Az Újvidéki Színház a múlt század hetvenes éveiben kifejezetten azzal a céllal alapították, hogy a klasszikus formák helyett a kísérletező kezdeményezéseknek, a kortárs színházi áramlatoknak és szövegeknek biztosítson terepet. Talán nem volna túlzás azt állítani, hogy e hivatásos színház égése alatt működő Színes Szilánkok Diákszínház ezt a progresszív szellemiséget viszi tovább immár huszonegy éve. Az együttes először 2001-ben lépett a Találkozón a világot jelentő deszkákra. Már akkor sem színpadra szánt, dramatikus szöveggel dolgoztak; egy verses összeállítást hoztak magukkal, melyet **dr. Faragó Zsuzsanna** szerkesztett és **Ábrahám Irén** rendezett. 2003-ban **Puskás**

Zoltánnal a rendezői székben mutatták be **Nagy András** *Biberách* című kortárs Bánk bán-továbbírását. Majd a hivatásos színművészek után 2012-ben immár

a diákszínjátszók ragadták magukhoz a karmesteri pálcát. **Dušan Radović** művei alapján *Ő és mi* címmel mutattak be egy csoportterápiás szituációba oltott keserédes dramedyt **Ozsvár Róbert** rendezésében. 2013-ban már az irodalmi alapszöveget sem érezték a színház szükséges velejárójának. *Végletek* címmel saját ötleteikből építkezve hoztak létre egy fizikális színházi produkciót **Csáki Beáta, Léphart**

Ágnes és Tóth Laura vezetésével. A fentiek alapján bátran kijelenthető, hogy a kísérletező kedv a kezdetektől fogva jellemezte a folyvást megújuló együttest. A Találkozóra három év kihagyás után térnek vissza. Biztosak lehetünk benne, hogy előadásuk idén sem marad majd a klasszikus formák béklyói között.

A topolyai Mara Amatőr Színház színre vitt darabjairól

A legendás Járasi Magyar Népszínház 1949 és 1959 között működött Topolyán. Bár állandó színházuk a helyi művelődési otthonban volt, előadásainak legnagyobb részét vidéken, a környező kis falvakban, sőt a tanyavilágban játszották. Felszámolásukig mintegy 80 bemutatót tartottak. „Fennállásának tíz esztendeje alatt, számtalan akadállyal megküzdve, az amatőr

színház majdhogynem hivatásos színházzá nőtt, lelkes és odaadó színészgárdájának köszönhetően” – írja monográfiájában **dr. Virág Gábor** helytörténész. Ennek a társulatnak a vezetőjéről, **Dimitrijeviics Maráról** kapta nevét az immár tizenöt éve hasonlóan lelkes csapattal működő Mara Amatőr Színház. Elődjéhez hasonlóan e műkedvelő együttesnek is a szórakoztatás az elsődleges célja, de bemutatóik között szép számmal

találunk fajsúlyosabb előadásokat is. Van rá példa, hogy egészen friss szövegekhez nyúlnak. A tavalyi évben például a Mara jóvoltából került sor **Kucsov Borisz** 2015-ös keltezésű *Bánsági samurájának* ősbemutatójára. Az egyenletes esztétikai színvonalat és szakmai fejlődést hitvallásuk szerint az biztosította az évek során, hogy rendezőik mindaddig hivatásos művészek voltak. (Olyan szakemberek dolgoztak már velük, mint **Urbán András, Péter Ferenc, Mess Attila, Kálló Béla, Hajvert Ákos, Csernik Árpád, Szloboda Tibor és Körmöci Petronella.**) Az idei évben azonban a társulat saját soraiból avatott rendezőket. A Találkozón is bemutatásra kerülő *Paprikáscsirke* című komédia próbafolyamata során két oszlopos tag, a sok évadon keresztül színészként bizonyító **Bogárdi Zsolt** és **Bogárdi Vörös Eme**se vette kezébe a társulatot, akik ezzel lehetőséget kaptak rá, hogy kamatoztassák az együtt töltött évek során felhalmozott tudásukat és kreativitásukat.

2017. március 25., szombat

Holnap a Találkozó színpadán

Tükröm, tükröm, mondd meg nékem...

A holnapi nap a szabadkai csoportoké. Köz-hely és igazság az, hogy a színház tükröt tart. Ilyenkor persze elgondolkodunk, igyekszünk átlátni, hogy ki és miért tartja azt a bizonyos tükröt elénk. Mert így érdemes eldönteni, hogy bele akarunk-e nézni, hogy félünk-e attól, amit mutatni fog. Mert ha a színház tükröt tart, akkor annak valami köze csak van hozzánk, az emberhez, a nézőhöz, a társadalomhoz. A holnapi nap erről fog szólni. Ugyanakkor arra is figyelniünk kell, hogy mindkét előadás korhatáros.

**MÁRCIUS 26., VASÁRNAP, 18.00 ÓRA,
SZÍNHÁZTEREM (versenyen kívül)**

A szabadkai Kosztolányi Dezső Színház Színházi Műhelye bemutatja:

Tükr (75'). A szereplők szövegei alapján.

Emberbohózat/Istendráma

Rendezte: Varga Tamás

Az előadásról:

Az önmegtapasztalásnak és a fejlődésnek több-féle módja is van. Az egyik például az, ha tükörbe nézünk és próbáljuk megismerni magunkat. Ez sokszor azzal jár, hogy az önmegtapasztalás közben szembesülünk a hibáinkkal, ami egyáltalán nem kellemes érzés, viszont csak akkor tudunk fejlődni, ha szembesülünk és felismerjük őket.

Az előadás szövegét maguk a szereplők írták, amivel tükröt tartanak saját maguknak, a nézőknek, a színháznak, az egész világnak, sőt még a tükörnek is tükröt tartanak, így az előadás több témát érintve egyszerre ad megrázó, vicces és elgondolkodtató élményt a nézőknek.

Az előadás 16 éven aluliaknak nem ajánlott!

ZENTA
NAGYKIKINDA
KISHEGYES
TÓSA

**MÁRCIUS 26., VASÁRNAP,
21.00 ÓRA,**

**KULTÚROTTHON,
EMELETI NAGYTEREM**

A szabadkai Danilo Kiš Alapítvány Színházi Műhelye bemutatja:

Patrick Marber: *Közelebb* (70')
dráma

Rendezte: Kálló Béla

Az előadásról:

Estél már szerelemben? Néztél már őszintén a másik szemébe? Bántottál már meg másokat, bántottak-e mások téged? Láttál-e már két összeillő embert? Sérítették-e már meg büszkeségedben? Volt-e már részed megaláztatásban olyan ember részéről, aki azt mondta, szeret, akiről azt hitted, szereted? Meddig áldozhatjuk fel magunkat a szerelem oltárán? Meddig egészséges egy kapcsolat és mikor válik betegessé? Lehet-e egyszerre több személybe is szerelmes az ember?

Sok-sok kérdésre, köztük a fentiekre is keresi a választ a *Közelebb*. A címválasztás talán azt jelzi, hogy Patrick Marber őszintébben akar beszélni a szerelemről, mint valaha is tették azt a színpadokon.

Ez a mű szintiszta ösztön és szenvedély. Marber figuráin keresztül csodálatosan írja le a szerelemben mindannyiunk által megélt sérülékenységet, elesettséget, tanácsalanságot, a bennünk rejlő jót és rosszat. Hazugság és szokimondás, vágy és megszállottság, megcsalás és kibékülés kísért a darabban. Fantáziáink, félelmeink, reményeink hú tükre a mű, fájdalmas őszinteséggel, eszköztelenséggel, nyers dialógusokkal. A *Közelebb* provokatív színdarab, amely felnőtteként kezeli nézőit. Nem andalít el, hanem fejbe kólint: el kell fogadnunk az emberi természet árnyoldalait, de tetteinkért vállalnunk is kell a felelősséget.

A szerző azonos címmel a darabról filmforgatókönyvet is írt, melyet Mike Nichols rendezett meg és 2004-ben került a mozikba egészen parádés szereposztással, hiszen Alice-t Natalie Portman, Annát Julia Roberts, Dant Jude Law, Larryt pedig Clive Owen alakította.

Az előadás 18 éven aluliaknak nem ajánlott!

2017. március 25., szombat

A színpadon

Nekem a színpadon állni és szórakoztatni a közönséget sokkal élvezetesebb, mint nézni egy színdarabot.

Persze, biztos lesz olyan, aki nem ért egyet velem, és csak idegeskedésként éli meg a színpadon létet, engem viszont jó érzéssel tölt el. Jó, persze én is izgulok, mielőtt kilépnék több száz ember elé, akik mind azért vannak ott, hogy megnézzék, mit hozott össze a mi kis színtársulatunk. De ez az izgalom azonnal elmúlik, amint kilépek a színpadra. Mintha kirepülne a fejemből minden aggodalom, ami egy óra alatt felgyülemlett bennem.

Gondolom, sokan kíváncsiak, hogy vajon mit is gondolhat egy színész, mikor fent van a színpadon. Nem fél, hogy elfelejti a szövegét vagy, hogy elmege a hangja az előadás közepén? Őszintén szólva, néha átfutnak a fejemben ilyen gondolatok, de próbálok

teljesen beleolvadni a szerepembe, és elfelejteni fél órára azt, hogy ki is vagyok valójában. Igazából pont ez az a dolog, amiért szeretek színészkedni, hogy elfelejthessem Anna problémáit, és belecsöppenjek egy másik ember, állat vagy éppen akármilyen más furcsa lény fejébe, és eljátszhassam, hogy ő vagyok. Számomra ez a legszebb része a színészkedésnek, na meg az, hogy örömet vagy éppen jó értelemben vett haragot vagy szomorúságot okozhatok az embereknek, hogy éreztessem, nincsenek egyedül.

Az a kérdés is felmerülhet, hogyhogy nem zökent ki a szerepemből, ha például egy baba elkezd sírni a nézőtéren. Én erre csak annyit szoktam mondani, hogy az a jó színész, aki észre sem veszi, hogy nézik, annyira elragadja a színdarab, amiben éppen játszik.

Molnár Anna, 8. b

Apró költők versei

Versek a szavak varázsáról

Vicces szavak

Ugribugri, tutyimutyi.
Ami nekem vicces,
Az másnak nem.

A vicces szavak a beszéddel játszanak.

Mindenféle: tutykosmutykos,
Buggyosmuggyos, tirkítarka.

Szilágyi Roland, 5. osztály

Hízogó szavak

Szia, anya,
megérkeztél a munkából?
Tudom, hogy fáradt vagy.
Légy szíves, sütsz nekem palacsintát?
Tudod, hogy szeretlek.

Kokrehel Éva, 6. osztály

Magyar szavak

A szavak a földiek kincse.
A magyar szavak által
érthető a magyar beszéd.
A magyar! Igen!
A magyar nyelv szép!

Vajda Noa Pálma, 5. osztály

SzóMinták

Szájból fakad,
de szívből jön.

*

Olyan, mint amikor
a dühöngő felhő záport
ereszt. Ekkor
esernyőt nyitok.

De mikor a nap
sugara kisüt,
akkor még a
harag is kihűl.

*

A boldog szó gyorsan
elvész, de a haragos szó
elfelejthetetlen.

Harangozó Dávid László, 7. osztály

A XXII. Találkozó szakmai zsűrije

Kovács Frigyes

Tizennégy évesen színjátszókat toboroztam a faluban, nők napjára alkalmi műsor a Vera néni kocsmájában. Én voltam a rendező, aki „betanította” a mutatványt. Én tanítottam a nálam 6–8–10 évvel idősebb társaimat a színpadon nevetni, sírni, csókolózni, részeget játszani... és hallgatott rám a 24 éves katonaviselt rátarti parasztleány is, akit nyilván nem a szent művészet iránti szomja hajtott oda közénk egy-egy keményen végigdolgozott nap után, hanem valamelyik színésznőm delejezhette meg... A topolyai gimiben is színjátszókört szerveztem, és a kötelező tananyag biflázását Fischer *A beszéd művészete* című könyvének tanulmányozásával váltottam föl, és egész évben a KMV-re meg az Aranymik-

rofonra készültem. A gimiből való végleges eltanácsolástól az Újvidéki Művészeti Akadémia mentett meg. Diplomázás után a kínálkozó három munkahely közül a Szabadkai Népszínházat választottam negyed pénzért. Két ízben voltam igazgatója ott a Magyar Társulatnak, és két ízben voltam kénytelen elhagyni Szabadkát, de lélekben most is oda tartozónak érzem magam, bár színészi és rendezői munkáim magyarországi színházakhoz kötnek, tapasztalataimat pedig Újvidékre, a Művészeti Akadémiára hordom, ott igyekszem átadni a jövő generációinak. A Magyar Állam díjakkal és kitüntetésekkel tisztelt meg, én pedig igyekszem méltó viselője lenni ezeknek az elismeréseknek mindaddig, amíg utamon kísér, hajszol és űz az a két régi kavillói emlék.

Táborosi
Margaréta

Zenta, Tisza-parti kisváros
Születtem Táborosi Margaréta
Megfelelni vágyó, kitűnő diák
Gimnázium után Újvidék
Szembe és mélyrenézés
Sok kérdés
Színész diploma

A közömbösek a pokolba jutnak
Hú lenni önmagamhoz...
Csakazértis!
Pár év Pest
Rendezés koreografálás
Mindig tanulni
Csöndet

*„Elvágyom onnan, ahol bolygok”
Nagyszülőktől szívósság keménység
Örökségem

A hit
Lakodalomban győztes sportolótól
öregségtől meghatódni
Keresni és más terhére vinni
Színházban talán önkifejezés
Érdekel a határon túl
Megrémít a korlát, saját
Igazság keresése
Annak a szintjén élni

*Ady Endre: *A kék tenger partján*

Magyar Attila

A gyermekkori színjátszást gyorsan befejeztem, mert 15 évesen (s azóta Öcsi a becenevem, igaz egyre gyakrabban hangzik el – sajnálatomra – most már az Öcsi bácsi megszólítás) a Tanyaszínház tagjává váltam. A lassan 40 éves vándorszínház a mai napig meghatározó része az életemnek. 1993-ig mint színész, azóta viszont vezetőjeként vagyok tagja a társulatnak. Emellett az Újvidéki Színház társulatának vagyok állandó tagja 1992 óta. Több színházi fesztivál jutalmazta már munkámat, emellett Erzsébet-díjban részesültem, 2007-ben a Magyar Köztársaság Arany Érdemkeresztjével tüntettek ki, s 2008-ban a Kisebbségekért Díjat vehettem át a Tanyaszínház nevében, Vajdaságból elsőként. Az elismerés jóleső egy művésznek, mert önbizalmat ad, de csak mérföldkövekként szabad kezelni, s továbbhaladni. Fontosabb számomra a szakmai elhivatottság vagy alázat, hogy munkánkkal mondani tudjunk valamit a nagyérdemű közönségnek. Mindenki benne él a „színész”, csak nem mindenkinek alakul úgy az élete, hogy hivatásos színészként élje le. Nem szeretek párhuzamot vonni amatőr és profi színjátszás között. Az alkotási vágy, a kimondani akarás, a gondolataink megosztása, a játék öröme, a színpadi deszkák sajátosságos atmoszférája... ez mindkét formában jelen van.

Soma naplórészlet

„Szemle Muzslyán. Faragó Árpád és Lengyel Pál összetételű zsűri előtt.

Ez egyben a 3. fellépésünk és az 1. vidéki vendég-szereplés. Az összes Soma közreműködésével kulisszamozzgatási próba is volt. Minden jó munkához idő kell, hát, ez is eltartott, jól összeállt a kép anélkül, hogy hiányzott volna valami. Szervezés kérdése az egész, ami Péter bácsi érdeme.

Voltak apró gondok, pl. kicsi színpad, damiltekeredés, fejbeverés, térdcsavarodás, de Péter bácsi kivételével nem volt nagy idegeskedés.

Hacsak az nem, hogy Verával arrafelé utazva majd bepisiltünk.

A szervezés jó volt, előadás után értékelés, majd vacsora következett. Finom volt, csak kevés. A banda pedig húzta, mi meg táncoltunk.

Ha úgy gondolkodunk, hogy mi ezt a darabot elsősorban magunknak meg a közönségnek csináltuk és csak azután a zsűrinek, akkor a munkánk nem volt hiábavaló, jól szórakoztunk és szórakoztattunk, tehát **JÓL SIKERÜLT A DISZNÓTOR!**

Impresszum

Súgó – a Vajdasági Magyar Amatőr Színjátszók XXII. Találkozójának színlapja • Kiadja a Feketics Művelődési Egyesület, a Vajdasági Magyar Művelődési Intézet és a Vajdasági Magyar Művelődési Szövetség • A fedőlapot Pál Anikó tervezte • Tördelő-szerkesztő: Pál Anikó • Szerkesztette: Kiss Anita • Munkatársak: Hajvert Lódi Andrea, Nádi Karolina, Oláh Tamás, Sutus Áron, Szarka Ákos • A rendezvény fotósa: Szarka Zsófia • 2017 márciusa, Bácsfeketehegy